

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתקלב

ערב ש"ק פ' שמיני [באה"ק פ' תזריע-מצורע],

מבה"ח וער"ח אייר ה'תשע"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושתיים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"י שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' פז פייוול ע"ה
בן - יבלחטי"א - ר' דוד שיחי שוסטערמאן
נקטף בדמי ימיו, בן לי"ז שנה,
ליל מוצאי אחשי"פ, כ"ג ניסן ה'תשע"א
ת. נ. צ. ב. ה.
*

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזשעלעס, קאליפארניע שיחיו

לעילוי נשמת

מרת נחמה רחל ע"ה
בת הרה"ח ר' חיים יהושע ע"ה
ריצעס

נפטרה ביום ב', כ"ד ניסן ה'תשמ"ז
ת. נ. צ. ב. ה.
*

נדפס ע"י בני משפחתה שיחיו

לעילוי נשמת

ר' יצחק אהרן ב"ר וואלף ע"ה ספיוואק
נפטר ביום כ"ו ניסן ה'תשמ"ט
ת. נ. צ. ב. ה.
*

נדפס ע"י נכדו

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולניה
ומשפחתם שיחיו ציקמאן

IN HONOR OF

Chaya Mushka שח"ל Muchnik

On the occasion of her 8th birthday, 26 Nissan, 5772

שיח"ל AND IN HONOR OF HER SISTERS AND BROTHER

May they merit to be a source of Chassidic pride
to their family and a Torah light to their community.

*

DEDICATED BY THEIR PARENTS

Rabbi & Mrs. Dov and Racheli Muchnik

Shluchim of the Rebbe in Oxnard, California

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה

ולענין ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר ז"ל מרת חש"א ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה

ולענין ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולענין יוסף ב"ר אר"י ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

הנסים דיצי"מ משתקפים בנצחון בימינו / משיחת כ"ו ניסן התשע"א

7 זמן הגאולה

7

בשביל מה זקוקים למוצע ביניהם להקב"ה / פרשת השבוע באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

10

אילו היו מבקשים וצועקים באמת בודאי ובודאי שכבר הי' בא / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

13

"מבט של משיח" / קטעים קצרים ופתומים בעניני גאולה ומשיח

14 כתב יד קודש

14

הקמת המשכן ביום השמיני / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחת שי"פ שמיני הישי"ח

זה נוצע לו בעבודתו זלכן אינו עונה ע"ז. וגם לענין זה הרי העיקר

הוא לבאר זה בעבודתה הנה ע"ד דוגמא מצינו ג"כ בפרשת השבוע (פ' שמע)

שמיני) דבחלה מבאר בענין שמונה ימי המלואים ובפרט ביום השמיני

שאו היה הקמת ולא פרקו. דהגם שכל דבר שעפ"י תורה הוא ענין נצחי.

וכידוע דכל קשר שחידד להחידו אינו קשר של קימא, מ"ם אם הקשר נעשה

עפ"י חזרה היינו שהחזרה צווחה לעשותו, אז הוי קשר של קימא.

משנעשה עפ"י חזרה א-הרי הענין בעצמו הוא ענין נצחי, אלא שנמשך ר

רק באותו זמן, ולכן גם אם עפ"י חזרה צריך אה"כ להחירו סתירה

כלל. וגם ענין ההיחוד הוא נצחי ונמשך בזמן אחד. לזהו ע"ד ומבואר

במניא פל' ה' היחוד הוא נצחי לעולם ועד אלא שלמטה הוא חתח הזמן.

לכזה מחורץ בענין קשר של תפילין להדעות סוברים אשר בכל יום צריך

לחזיר את הקשר ולעשותו מחדש זמ"ם הוי קשר של קימא. וא"כ הרי גם

הקמה של שבעה ימי המלואים הוא ענין נצחי, אך מ"ם אינו דומה להקמת

יום השמיני דאז היה הקמה ולא פרקו בפו"ם, ובפרט בענין של זחיד אש

מן השמים שהי' ביום השמיני, שזה ענין נעלה לגמרי שלא הי' כלל בהים

בהימים הקודמים, עכ"פ הרי שמונה ימי המלואים הוא ענין נעלה, גם לה

להלן בהמשך הפרשה מבאר בענין מיחח שני בני אהרן ומזהיר שלא יהי' כ

כן. וידוע דענין מיחח שני בני אהרן הוא ענין רצוא בלי טוב, וכשמו

וכשזהיר שלא יהי' כן, הרי שישראל עמדו אז במצב נעלה מאד, ובסוף הפ

הפרשה הי' מזהיר על אכילת שקצים ורמשים שנפשו של אדם יצא בהם שגם

מצי' (למה תזכיר אג"י) (עירובין 53א) ותלמה גאעיה (למה תזכיר אג"י).

לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

הקמת המשכן ביום השמיני

בקשר עם פ' השבוע – פ' שמיני, הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על קטע מהתועדות ש"פ שמיני ה'שי"ת

(נדפסה ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 29 ואילך. צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על קטע זה באידיש נדפס ב"יחי המלך" תריט ע' 15)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

וגם בענייננו זה הרי העיקר הוא לבאר זה בעבודה –

הנה ע"ד דוגמא מצינו ג"כ בפרשת השבוע (פ' שמיני) דבתחלה מבאר בענין שמונת ימי המילואים ובפרט ביום השמיני אשר מעלתו שאז היתה הקמת המשכן ולא פרקו. דהגם שכל דבר שעפ"י תורה הוא ענין נצחי, וכידוע דכל קשר שעתיד להתירו אינו קשר של קיימא, מ"מ אם הקשר נעשה עפ"י תורה, היינו שהתורה צוותה לעשותו, אז הוי – **בכמה ענינים** – קשר של קיימא. **מצותי' אחשבי'.** ענין שנעשה עפ"י תורה – הרי הענין בעצמו הוא ענין נצחי. אלא שנמשך רק באותו זמן. ולכן גם אם עפ"י תורה צריך אח"כ להתירו – אין זה סתירה כלל. וגם ענין ההיתר הוא נצחי ונמשך בזמן אחר. והוא ע"ד המבואר בתניא פכ"ה אשר היחוד הוא נצחי לעולם ועד אלא שלמטה הוא תחת הזמן.

בזה מתורץ² בענין קשר של תפילין להדעות שסוברים אשר בכל יום צריך להתיר את הקשר ולעשותו מחדש ומ"מ הוי קשר של קיימא. וא"כ הרי גם ההקמה של שבעת ימי המילואים הוא ענין נצחי . .

(2) ראה תוד"ה אביי (עירובין צז, א) ותוד"ה משעה (מנחות לה, ב).

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

הנסים דיצי"מ משתקפים בנצחון בימינו

רואים בגלוי ממש איך שהתרחשו ומתרחשים נסים ונפלאות (בדוגמת הנסים ביציאת מצרים) לטובת בני ישראל ולטובת העולם כולו, החל מכך ש"למכה מצרים בכוריהם", בכורי אוה"ע עצמם ביטלו את הכח ושליטה של צורר היהודים ● בפרט שאוחדים כבר ב"יבואו אל מנוחתו", בארץ הקודש וירושלים, עד "שלם", שלימות המנוחה - בגאולה האמיתית והשלימה ● במילא מוכן, שבני"י מוכנים כבר לכך, ויש להם כבר את ה"לכ לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", כמו שהיה בשנת הארבעים ליציאת מצרים ● קטעים משיחת כ"ו ניסן ה'תנש"א, בעת ה"יחידות" - מוגה, תרגום מאידיש*
א. "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹:

כאור"א יכול לראות בגלוי איך שהנסים דיציאת מצרים משתקפים עכשיו בהנצחון בימינו אלו – הן בעצם הנצחון והן בעיתוי שלו, ובמיוחד – בימים זכאין דחודש ניסן (שענין החירות שבו מודגש עוד יותר בשנה זו, כנ"ל):

עוד לפני חג הפסח – אירע ה"למכה מצרים בבכוריהם"², שה"בכורים" דאומות העולם³ (כולל ממדינת מצרים והמדינות

הערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי-כחם ב"אומות המאוחדות" ("יונייטעד ניישענס") – נלחמו והיכו את "מצרים", צורר היהודים, (מצרים מלשון⁴) "מיצר" לישראל ר"ל,

(1) מיכה ז, טו.

(2) תהלים קלו, י. וראה מדרש תהלים שם. רש"י ומצו"ד שם.

(3) והרי כל המלכיות נקראות על שם מצרים (ב"ד פט"ז, ד).

וביום הפורים שנה זו – "שנת אראנו נפלאות" – אירע הנצחון (כפי שהכריזו אוה"ע), והמפלה שלו, באופן ד"למכה גוי" (לא "להורג"), ודוקא באמצעות אינם-יהודים ("בכוריהם"), אשר נזפו בו וביזו אותו, והכריחו אותו שעליו להתחרט על פעולותיו עד אז,

הוא הוכרח להודות ולקבל ולקיים את כל הציויים, ההוראות והדרישות שניתנו לו

(4) ב"ד שם.

מ"בכוריהם": לשחרר חלק משבויי-המלחמה וגם לקיים את יתר הדברים שנתבע על-ידם.

ולאחמ"כ ה' ההמשך בזה – בחודש ניסן, ובו גופא – בימי הפסח, "זמן חירותנו" [.].

ב. מזה ישנה התשובה ליהודים ששואלים: בעמדנו ב"שנת אראנו נפלאות" – איפוא רואים נסים ונפלאות, ועד בדוגמת הנסים ונפלאות בעת יציאת מצרים ופורים!?

צריכים רק לפקוח את העינים ולהביט אל המאורעות האחרונים באותו חלק של העולם, כפי שהודפס בעתונים –

רואים בגלוי ממש איך שהתרחשו ומתרחשים נסים ונפלאות (בדוגמת הנסים ביציאת מצרים) לטובת בני ישראל ולטובת העולם כולו, החל מכך ש"למכה מצרים בבכוריהם", בכורי אוה"ע עצמם ביטלו את הכח ושליטה של צורר היהודים וצורר כנגד אנשים אחרים (כולל לא-יהודים), והוא מחזיר את מה שלקח, ומשלם את הנזקים, כולל גם – הדברים גנוזים שהחביאם.

ויתירה מזה: הנסים מתרחשים בימות השנה שקשורים במיוחד עם נסים לבני: ימי הפורים – כשאירע הנס ונצחון והגאולה דבני" והמפלה דהמן הרשע צורר היהודים (במלכות פרס ומדי), וכן (מיסמך גאולה לגאולה⁵ –) ימי חודש ניסן וימי הפסח – גאולת ישראל ממצרים, ובאופן דנסים ונפלאות,

ואדרבה: נס פורים ה' נס המלוכה בדרכי הטבע⁶, כך שרק ע"י הקשר עם ההתחלה דמלכות אחשורוש עם "בשנת שלוש למלכו" ועם "בשנת שבע למלכותו"⁸ ועם "חודש ניסן

(5) מגילה ו, סע"ב.

(6) תו"א מג"א צג, סע"ג ואילך. שם ק, א. ובכ"מ – נסמנו לקמן [בסה"ש תנש"א ח"ב] ע' 884 הערה ד"ה ווי באוואוסט.

(7) אסתר א, ג.

(8) שם ב, טז

בשנת שנים עשרה" למלכותו⁹ וסעודות אסתר לאחשורוש והמן¹⁰ וכו' – לעשות מכל זה המשך וענין אחד ולהתבונן בעצמו בזה – הכירו בזה יד השם. משא"כ במאורעות העכשוויות מתרחשים נסים ונפלאות גלויות, גלויות לא רק לבני, אלא גם לעמים אחרים. ונסים אלו מתרחשים, כאמור, בחודש ניסן, כך שמיום ליום (בחודש ניסן עצמו) נוספות התפתחויות חדשות, בקשר עם ההחלטה של "בכוריהם" (ב"יוניטעד ניישענס"), ובהסכמה של סאדאם – כפי שהי' בימים אלה בסיום חודש ניסן, חודש הגאולה, ומצפים שיהי' המשך בכיוון זה, היום בלילה, או מחר, מחרתיים וכו'.

ג. [.]. ההוראה מכל הנ"ל מובנת בפשטות:

כשרואים את הנסים שהקב"ה עושה – מעורר זה עוד יותר ביהודי, את ההכרה שהקב"ה הוא בורא העולם ומנהיגו, ושהוא עושה תמיד נסים לבני, ו"הקדוש ברוך הוא מצילנו מידם" מאלה ש"עומדים עלינו".

ובפרט שהנסים העכשוויים מזכירים ומחזקים את הרגש אצל יהודי "לראות את עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים", וש"לא את אבותינו בלבד גאל הקב"ה ממצרים אלא אף אותנו גאל עמהם" – גאולת מצרים היא ההתחלה וכולל את כל הגאולות (אפילו גם גאולה ד"גאלנו מן הצרות הבאות עלינו כו"), כנ"ל.

ועבור זה נותנים שבח והודאה, "יודו לשמך"¹¹, "למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו הוציאנו מעבדות לחירות מיגון לשמחה כו",

ועוד וג"ז עיקר: האופן העיקרי בו יהודי "מקבל" ("נעמט אויף") את הנסים ופועל

(9) שם ג, ז.

(10) שם ה, ד ואילך. ז, א ואילך.

(11) תהלים קמ, יד.

"מבט של משיח"

. . . כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים – כדברי נשיא דורנו, "הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" – משיח צדקנו עומד מעברו השני של הקיר, קיר שכבר סדוק ומרוסק ("א צושפאלטענע און א צוטראַסקעטע"), ומבעד ל"חלונות" ו"חרכים" – "משגיח" ו"מציץ" אלינו, והרי מובן ש"מבט של משיח" ("א קוק פון משיח'ן") מהווה נתינת-כח מיוחדת להשלים את כל ההכנות הדרושות לזכות לקבל פני משיח צדקנו. (משיחת כ"ה ניסן ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

לברוח מהגלות בלי חשבונות

כעת הזמן ש"הנה זה עומד אחר כתלנו", זהו הזמן שצריכים כבר לצאת מן הגלות, ומהגלות צריכים לצאת בחפזון דוקא. ומה אם בגלות מצרים הוצרכו לילך בחפזון – מהגלות האחרונה, שהיא גלות הרבה יותר גדולה וקשה, בודאי שיש לילך בחפזון.

מגלות כזו יש לברוח ולא לעשות כלל חשבונות! לא חשבונות פרטיים – שקודם הוא יעסוק עם עצמו, ולא חשבונות של השני – במה לעסוק איתו קודם – אלא ללכת בחפזון, לברוח מהגלות עם מה שרק אפשר.

ואזי, כשילכו בחפזון, תבוא הגאולה העתידה ש"בחפזון לא תצאו ובמנוסה לא תלכו".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמיני ה'תשי"ב - בלתי מוגה)

מדוע נקרא משיח בשם אלקים?

ויה"ר שבקרוב ממש יהי' גילוי כל ענינים אלו, כשיקויים היעוד כי אלקים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה וישבו שם וירשוה וזרע עבדיו ינחלוה ואוהבי שמו ישכנו בה. דהנה פסוק זה קאי על משיח צדקנו (הגם שהמזמור מתחיל למנצח על שושנים לדוד, מכל-מקום, הרי אז ה' זה שייך בדוד אבל כעת ענין זה שייך למשיח), שעליו אומרים כי אלקים יושיע ציון, דמה שנקרא משיח אלקים יובן ע"פ מ"ש אספרה אל חוק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילידתך, ואיתא בגמרא דקאי על משיח שמשח הוא בנו של הקב"ה, וכמו שפירש רש"י עמ"ש אני היום ילידתך היום אגלה לבריות שבני אתה.

(קטע ממאמר ד"ה ויצא חוטר מגזע ישי, אחש"פ ה'תש"ל - בלתי מוגה)

הנה החתן, הנה הכלה, הנה החתונה, והנה הגאולה

. . . ועוד ועיקר – שיהיו הכנה קרובה לקיום היעוד "מהרה גו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה" בנוגע לכלל ישראל – הנישואין דהקב"ה עם כנס"י (וכאו"א מישראל), באופן ד"מהרה" ממש, "לא עיכבן כהרף עין", ובאופן גלוי, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה החתן, הנה הכלה, הנה החתונה, והנה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובשמחה וטוב לבב.

(משיחת כ"ו ניסן, בעת ה"יחידות", ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן" כנ"ל).

ובמה מתבטאת עבודה זו – הרי זה ג"כ בפשטות: בהוספה בתורה ובמצוות, בלימוד התורה – נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור.

כולל ובמיוחד בענין שהזמן גרמא – קיום המנהג (כפי שאדמו"ר הזקן כותב בסידורו) לומר (וללמוד) פרקי אבות (אחר תפלת מנחה¹⁰) בשבתות בין פסח ועצרת, ובכל שבתות הקיץ.

ונוסף על הוספת עצמו בזה – צריכים להשפיע גם על אחרים שיוסיפו [ובפרט אם אצל (המשפיע) בעצמו ה' חסר קודם בשלימות קיום עבודתו, צריך הוא הרי להוסיף בזה כפליים לתושי', כולל ע"י השפעה על אחרים בזה], ובכללות העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה שמביאה במיוחד "אתי מר" דא מלכא משיחא.

וכל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה הגאולה¹¹ – "אחכה לו בכל יום שיבוא"¹², כפי שאומרים בכל יום בתפלה: "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים", ו(בימי החול) – "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". וכמדובר כמ"פ.

ויה"ר ש"ע" כל החלטות טובות אלו דבנ"י בכל מקום שהם להוסיף בעבודתם, ועאכו"כ ע"י קיום ההחלטות בפועל – שזה יפעל כבר את פעולתו ומיד, ויביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות,

ועוד ועיקר – **תיכף ומיד ממש.**

(ב' קטעים משיחת ש"פ שמיני, מבה"ח וער"ח אייר ה'תשנ"א – מוגה, תרגום מאידית*)

10) ולהעיר מהמנהג המפורסם ללמוד ולחזור חסידות לאחר תפלת מנחת שבת. אבל מובן, שזהו בהוספה על קיום דברי אדה"ז בסידורו בנוגע אמירת פרקי אבות בשבתות אלו.

11) בל' חז"ל – "צפית לישועה" (שבת לא, סע"א).

וראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א: "כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח), או מי שאינו מחכה לביאתו כו'". וראה לקו"ש וישב תשמ"ז בסופו. וש"נ.

12) נוסח "אני מאמין". וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394.

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"ז זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

שהקב"ה יוסיף עוד יותר נסים – הוא ע"י זה שמוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור,

כולל – מצות תפילין (שהוא הרי אות וזכר ליציאת מצרים¹²) – והוקשה כל התורה כולה לתפילין¹³ – שעיי"ז נפעל "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך"¹⁴, עד שאוה"ע מעוררים את בני"י שהצלחתם בעבר ובעתיד (עוד יותר) היא בגלל ש"שם ה' נקרא עליך", וגם – "וידו לשמך".

ובלימוד התורה עצמו – במיוחד בלימוד פנימיות התורה, שעיי"ז נפעל "אתי מר" דא מלכא משיחא¹⁵, "אראנו נפלאות" בגאולה האמיתית והשלימה.

ונוסף על עבודת עצמו, צריך גם להשפיע על עוד יהודים, ע"י הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, כולל ובמיוחד – אצל יהודים אלו שיוצאים עתה (ביציאת "מצרים") מהמדינה היא.

ד. ויהי רצון שהקב"ה יעזור לכל יהודי שיהי' לו את ה"עינים לראות ו(במילא) אזנים לשמוע" ו"לב לדעת"¹⁶ – לראות את "המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים הגדולים ההם"¹⁷, את הנסים הגלויים שקורים בכל יום,

ובפרט שאוחזים כבר לאחר "ארבעים שנה"¹⁸ שנמצאים במדבר העמים (דגלות), במצב של "ארבעים שנה) אקוט בדור"¹⁹,

12) ס"פ בא.

13) קידושין לה, א.

14) תבוא כח, י. ברכות ו, סע"א.

15) אגה"ק הידועה דהבעש"ט – נדפסה בכתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ.

16) תבוא כט, ג.

17) שם, ב.

18) ולהעיר שכבר עברו ארבעים שנה מעת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנת ה'שי"ת, כמדובר כמ"פ.

19) תהלים צה, י.

ואוחזים כבר ב"בואו אל מנוחתי"²⁰, בארץ הקודש וירושלים²¹, עד "שלם", שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

ובמילא מובן, שבנ"י מוכנים כבר לכך, ויש להם כבר את ה"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" [כמו שהי' בשנת הארבעים לאחר יציאת מצרים, שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

ואפילו אם ישנו עוד יהודי שצריך להסביר לו עד שיראה את הנסים (כיון שהוא עדיין לא הבחין ושם לב ("פאָנאָדער-געקליבן")) – הרי זה בא באופן הכי קל, בדרכי נועם ובדרכי שלום ובשמחה ובטוב לבב, מספיק שיעוררוהו על כך פעם אחת.

ויה"ר שלא יצטרכו לדבר ולספר אחד לשני על הנסים, כיון שכל אחד יראה ורואה זאת בגלוי, מראה באצבעו ואומר זה²², ומכיר ומודה לה' על הנסים,

עד שהוא לא מתבייש לצאת בריקוד בגלל הנסים גלויים!

כיון שהוא לא משלה את עצמו שאין מה לרקוד ולהרעיש ("שטורעמען") על הנסים שהקב"ה מראה, אלא אדרבא: הוא בא לידי הכרת האמת לאמיתו, א) שהקב"ה מראה נסים גלויים, ו-ב) שצריך להיות על כך בשמחה גדולה.

ובפרט בעמדינו, כאמור, בחודש ניסן, כשכל בני"י הם בדרגת צדיקים [כידוע²³ החילוק בין חודש תשרי וחודש ניסן, ע"ד החילוק בין עבודת התשובה ועבודת הצדיקים²⁴], ויש לומר שזהו אחד הטעמים

20) שם, יא.

21) פרש"י שם.

22) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י

בשלח טו, ב.

23) ראה סה"מ תרל"ו ח"ב ע' שס. תרנ"ב ס"ע ג.

ועוד.

24) ובנוגע להחדשים בינתיים יש לומר – שגם

נס (למעלה מטבע העולם לגמרי), והוא רואה את הנסים של הקב"ה מסביבו.

ה. [.] ועוד והוא העיקר: שמהשמחה והשירה³⁰ על הנסים הגלויים שקורים עכשיו, נבוא תיכף ומיד ממש ל"נודה לך שיר חדש על גאולתנו", בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהיו הנסים והנפלאות הגדולים ביותר, "אראנו נפלאות" (נפלאות - אפילו בערך לנסים ביציאת מצרים),

וכל בני", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³¹, בכל מקום שהם - בין מהמדינה ההיא, ובין מאלו שלע"ע התיישבו במדינות אחרות - הולכים, "וארו עם ענני שמיא"³² (ע"ד שטסים במטוס, אבל עוד יותר מהר) - לארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי. ■

30 וע"ד שבני" אמרו שירת הים על הנס דקרי"ס וטביעת מצרים בים (ובאריכות הפרטים). ואומרים שירת הים בכל יום בתפלה - טור או"ח סנ"א. שו"ע אדה"ז שם ס"א. - וראה זח"ב נד, ב.
31 בא י, ט.
32 דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

למה לא אומרים אז תחננו²⁵ (כיון שלא צריך להגיע אז לזה (תחננו), כמדובר כמה פעמים²⁶), כיון שכל יהודי מתעלה (בבחי' נס, ארים נסי²⁷) לדרגת צדיק²⁸, במילא לא צריך להגיע לאמירת תחננו ותשובה על ענינים הפכיים, אלא ישנה אז התשובה באופן ד"לאתבא צדיקא בתיובתא"²⁹ (התשובה היא על כך שיכל לעשות את עבודתו באופן נעלה יותר).

וחודש ניסן נותן תוספת כח לכל יהודי ומגביהו עוד יותר למעלה, שאע"פ שמעמדו ומצבו עד עתה הי' גבוה, הוא מתעלה לדרגת

בצדיק ובעל תשובה יש כמה דרגות (צדיק גמור, שאינו גמור. תשובה מיראה, תשובה מאהבה. וכיו"ב). או שהם כנגד הדרגות בעבודת הבינוני. ואכ"מ.
25 שו"ע אדה"ז או"ח סתכ"ט ס"ח. וש"נ.
26 לקו"ש חי"ד ס"ע 401 ואילך. חט"ו ע' 546. חל"ב ע' 75. ועוד.
27 ישע"י מט, כב. וראה ברכה י"א ניסן (סה"ש תנשא ח"א ע' 420). וש"נ.
28 ולהעיר מהשייכות למזמור צדיק בתהלים, שמתחילים לומר בחודש ניסן שנה זו. וראה ה"פתיחה" לקובץ י"א ניסן - שנת הצד"ק ס"ה ואילך.
29 ראה זח"ג קנג, ב. לקו"ת שמע"צ צב, ב. שה"ש נ, סע"ב. ועוד.

כל יהודי, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

[. .] ומזה ישנה גם הוראה בנוגע לעבודת בני", ובענין שהזמן גרמא - להביא את הגאולה האמיתית והשלימה:

יהודי יכול הרי לטעון: כיון שהוא מדוד ומוגבל, כולל מצד ההגבלות דטבע העולם, וחלק חשוב מהיום הוא עסוק (ע"פ תורה) בדברי רשות אכילה שתי' שינה, ובפרט בזמן הגלות כשישנם כמה מדידות והגבלות והעלמות על עבודת ה' בשלימות וכו' וכו' - אין לו לכאורה אפילו כח לעשות עבודה קטנה יותר, עאכו"כ אין לו כח להביא את הגאולה האמיתית והשלימה!?

אומרים לו - שביאת המשיח תלוי ב"מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" דוקא, וכיון שהגאולה עדיין לא הגיעה, ה"ז גופא ראי' שהדבר תלוי ב"מעשינו ועבודתנו" דדורנו זה.

ואדרבה: דוקא ע"י עבודה זו במדידות והגבלות ובהעלם והסתר (שבאה מגבורה) - דוקא בזה טמונים כחות נפלאים - שיש בכחם להביא את הגאולה. וכפס"ד הרמב"ם¹ שע"י מצוה אחת יש בכחו של יהודי ל"הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

וכיון ש"אני נבראתי לשמש את קוני² - כל יהודי, אנשים נשים וטף, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"³ [ולא רק ש"מבקש כו' לפי כחן" אלא שהקב"ה גם מסייע בעבודה זו ו"הקב"ה עוזרו]⁴ - מובן שלכל יהודי יש את הכחות לעשות את "מעשינו ועבודתנו" לשמש את קונו,

ולעשות זאת בשלימות - לא רק כמסייע ועוזר לזולת, אלא שהוא בעצמו עושה את העבודה, לפום שיעורא דילי', בשלימות; עד שנעשה "שותף להקב"ה" בעבודה זו, ושותף אמיתי אינו רק מסייע וכיו"ב, אלא שהוא שותף בכל הפרטים וענינים ובאחריות הדבר וכו'.

- וכל זה הוא בהוספה על כך שיהודי, בהיותו "חלק אלוהה ממעל ממש"⁵, "חלק הוי' עמו"⁶, יש לו הכחות הגדולים ביותר לפעול את הענינים הגדולים ביותר. עד שיש לו הציווי "קדושים תהיו כי קדוש אני"⁷, וכידוע הפירוש⁸ בזה ש"יכול כמוני"⁹ בניחותא.

[. .] ובפשטות:

כל יהודי, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

ומזה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים - אלא שזו היא העבודה דכל אחד ואחת, כאו"א צריך לעשות בעצמו את העבודה "לשמש את קוני" (שלשמה "אני נבראתי"), ובדאי שיש לו הכחות ע"ז (כיון

1 ה' תשובה פ"ג ה"ד.
2 משנה וברייתא סוף קידושין.
3 במדב"ר פ"ב, ג.
4 סוכה נב, ב. קידושין ל, ב. וראה תניא פי"ג.
5 (9) תו"כ עה"פ.
6 (6) האזינו לב, ט.
7 ר"פ קדושים. וראה פרשתנו יא, מד.
8 מאור עינים עה"פ. וראה אוה"ת ר"פ קדושים.
9 לקו"ש ח"ז ע' 321.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"יה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חיה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו וילדיהם: עדין שרה ושהם מרדכי שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחיי

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחיי

ולזכות צבי בן חי' רחל שי'

אילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובודאי שמשיח כבר הי' בא!

ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה – מתעוררת תמיהה הכי גדולה: **היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש!?!... דבר שאינו מובן כלל וכלל!**

ותמיהה נוספת – שמתאספים עשרה (וכו"כ עשיריות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמשיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!

גם כשצועקים "עד מתי" – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים **באמת, בודאי ובודאי שמשיח כבר הי' בא!!**

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בני ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחרי שכל מה שנעשה עד עתה, **לא הועיל**, והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: **עשו כל אשר ביכלתכם – ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!**

ויה"ר שסוכ"ס ימצאו עשרה מישראל ש"יתעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה - כמ"ש "כי עם קשה עורף הוא (למעולותא, ולכן) וסלחת לעווננו ולחטאתנו ונחלתנו" – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

וכדי למהר ולזרז עוד יותר ע"י הפעולה שלי – אוסיף ואתן לכאו"א מכם שליחות-מצוה ליתן לצדקה, ו"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכלתכם.

ויה"ר שימצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר – שיפעלו שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת כ"ח ניסן ה'תנש"א - מוגה)

בשביל מה זקוקים לממוצע ביניהם להקב"ה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. בפירושו על הפסוק "ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וגו'" – מעתיק רש"י התיבות: "ותצא אש" – ומפרש: "רבי אליעזר אומר לא מתו בני אהרן אלא על ידי שהורו הלכה בפני משה רבן וגו'".

[. . .] ההוראה לכאו"א מפירוש רש"י זה בעבודת האדם ע"פ "יינה של תורה":

ישנם הטוענים (מסתמא לא במסיבה זו): לשם מה צריכים רבי?

וכידוע המכתב של הרבי (מהורש"ב) נ"ע² בנוגע לזה, דישנם הטוענים בשביל מה זקוקים לממוצע ביניהם להקב"ה – הוא למדן, תלמיד חכם וכו', ובעצמו מספיק "גדול" כדי להתעסק עם הקב"ה בלי ממוצע, ואינו זקוק לרבי!...

באם יש לו שאלה בדין – הרי יש לו גמרא, ובאם הגמ' מאריכה יותר מדי – יש לו שו"ע עם הלכות ברורות, "באר היטב" וכו'; ומה שקשה על היראת שמים (כיצד תהי' לו)? הרי לזה ישנו הרמב"ם, "חובת הלבבות" ועוד הרבה ספרים; לשם מה הוא זקוק לרבי, זה כלל לא חסר לו?

– כל העולם כולו זה הקב"ה והוא, ואין עוד. זוהי כל המציאות: הקב"ה – "יש האמיתי", הוא – "יש הנברא", ו"אין" באמצע – ביניהם אין אף מציאות!

וממשיך לטעון, שאמנם לפני מתן תורה ועד להקמת המשכן היו זקוקים להגיע למשה, מכיון שרק משה הי' יכול לקבל את התורה בסיני, "משה קיבל תורה מסיני"³, ודוקא הוא יכול הי' להקים את המשכן ולהמשיך את ה"ושכנתי בתוכם"⁴ – (להוריד את השכינה) לארץ,

[כמבואר בארוכה במאמר ההילולא⁵, ש(לאחרי שנסתלקה השכינה לרקיע השביעי ע"י החטאים) באו ששה צדיקים והורידו את השכינה עד לרקיע הא', ורק משה רבינו (שהי'

* אד"ר תשס"ג) כחלק מ"יומן – קבוצה – תשכ"ו".
1) פרשתנו י, ב.

2) כ"ה בהנחה (הרנ"ע). וראה סה"ש תורת שלום ע' 194 – הובא גם (לענין המבואר כאן) בשיחות קודש תשי"ב (הוצאת תש"ס) ע' 168. ע"ש.

3) אבות רפ"א.

4) תרומה כה, ח.

5) המשך "באתי לגני" הש"ת בתחלתו.

(* קיצור משיחה זו הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונדפס בלקו"ש חי"ב ע' 49 ואילך. כאן הבאנו תרגום מהשיחה שנדפסה בשיחות קודש תשכ"ו ע' 375 ואילך (הנחה בלתי מוגה) בתוספת מס' קטעים והערות מלקו"ש שם. כמו-כן הוספנו אי אלו קטעים קצרים ע"פ הנחה נוספת משיחה זו שרשם הרה"ת ר' שד"ב הלוי שי' וולפא מיד לאחרי ההתעודות (ונדפסה בתשורה לתספורת נכדו ז')

השביעי) פעל ה"ושכנתי בתוכם" והוריד את השכינה מרקיע הא' לארץ⁶

אבל לאחרי מתן-תורה – כבר יש לו לבד את כל התורה ואינו צריך אף אחד, יש לו "אורייתא וקוב"ה" ובעצמו הרי הוא "ישראל", ו"ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד"⁷, וחזן מזה אין.

אם אין לו רבי - לא יכולה להיות לו שייכות עם השכינה!

ב. ע"כ ישנה ההוראה מפירוש רש"י, שר' אליעזר בא ואומר שזה בכלל לא מתחיל ("ד' אליעזר קומט צו גיין און ער זאָגט אַז דאָס הייבט זיך ניט אָן") – כי כבר ה' לעולמים אצל נדב ואביהוא:

עם היות שמדרגתם של נדב ואביהוא היתה נעלית ביותר, ועד כדי כך שאמר משה לאהרן: "שהם גדולים ממני וממך"⁸, והקב"ה קראם "בקרובי" – בבחירי⁸, בכל-זאת כיון ש"הורו הלכה בפני משה רבן" נענשו בעונש חמור ביותר בגלל העדר ה"ביטול" הראוי לרבים.

ולכן מביא רש"י את שמו של בעל המאמר¹⁰ – "רבי אליעזר":

שבחים נעלים ונפלאים נאמרו על ר' אליעזר המתארים את גודל כחו וחכמתו בתורה¹¹ – ובכל זאת אמר ר' אליעזר¹²: "האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל".

והגמרא מספרת¹³ על ר' אליעזר, שכאשר באו לשאול את דעתו בדין מסויים, הרי למרות שהי' כמו התורה כנתינתה מהר סיני¹⁴, ועד שאמרו על אבן שישב עלי' שהיא הר סיני¹⁵, אעפ"כ אמר ר' אליעזר שאינו יכול להשיב "מפני¹⁶ שלא אמר דבר שלא שמע מפי רבו¹⁷ מעולם", והרי "החולק על רבו כחולק על השכינה"¹⁸.

זאת-אומרת, למרות שהי' זה לאחרי מתן-תורה, בכל זאת אומרים "כחולק על השכינה", מאחר שגם לאחרי מ"ת זקוקים ל"אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם להגיד לכם את דבר ה"¹⁹ – זה מוכרח להיות ע"י ממוצע²⁰, רבי, ובאם לא הרי-זה "כחולק על השכינה", ובדיוק הלשון: לא רק שחסר אצלו, אלא "חולק" – הוא נפרד מהשכינה, מהקב"ה!

(6) שהש"ד פ"ה, א. ושי"נ.

(7) ראה זח"ג עג, א.

(8) פרש"י פרשתנו י, ג.

(9) פרשתנו שם.

(10) שלא כדרכו ברובא דרובא של פירושו.

(11) "ראה פד"א (פ"ב): יכול אתה לומר דברי תורה יותר ממה שקבלו מסיני. ובשהש"ד (ע"ה"פ לריח שמניך טובים – א, ג): האבן הזאת (שישב עלי' ר"א) דומה להר סיני, וזה (ר"א) שישב עלי' דומה לארון הברית. ובאבות (פ"ב מ"ט): בור סוד שאינו מאבד טיפה. ועוד" (הערה 14 בלקו"ש שם).

(12) ברכות כז, ב.

(13) יומא סו, ב. סוכה כז, ב.

(14) ראה פד"א שהובא בהערה 12.

(15) שהש"ד שם.

(16) יומא סו, ב. ועוד.

(17) רבי יוחנן בן זכאי. וראה 'התוועדות' תשמ"ב ח"ג ע' 1539. תשד"מ ח"א ס"ע 107.

(18) סנהדרין קי, א.

(19) ואתחנן ה, ה (בהשמטת תיבת "אלקיכם").

(20) ראה לקו"ש חכ"ד ע' 6. חכ"ו ע' 7. וראה גם ב"יחי המלך" גלין תב ע' 3 ואילך.

ואם-כן, כיצד יתכן שתהי' לו תורה ללא רבי?

– כי מי לנו גדול כנדב ואביהוא, ובכל זאת זה ה' כל חטאם, "לא מתו בני אהרן אלא ע"י שהורו הלכה בפני משה רבן", ועד כדי כך – שזה נוגע לא רק להם²¹, כי אם גורם להיפך הענין של גילוי השכינה בישראל.

ג. וכך זה בכל דור ודור, בכל שנה ושנה ובכל יום ויום – ש"האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה כו", כי אם אין לו רבי לא יתכן שתהי' לו שכינה ("אויב ער האָט קיין רבי'ן ניט – קען ער ניט האָבן שכינה")!

הרי בכל דור ישנו אחד שהוא כמו משה רבינו שאמר על עצמו "אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם"²², ואם משהו לא בטל אליו, אפי' אם יהי' צדיק כנדב ואביהוא שרש"י אומר עליהם שהיו במדרגה ד"בן בית" אצל הקב"ה, בכל זאת, כיון שעשו דבר – אע"פ שהי' דבר טוב – אבל זה ה' בלי לשאול את רבם – משה, הגיעה להם עונש מיתה וזה הי' "כחולק על השכינה".

[. .] וכן"ל מר' אליעזר ש"האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל", אף שר' אליעזר הי' כל כך גדול בתורה, "בור סוד שאינו מאבד טיפה"²³, בכל זאת "לא אמר דבר שלא שמע מפי רבו מעולם".

ומה שטוען שאין לו רבי – הנה לכל לראש הגדר דרבו הוא "אפילו לא האיר עיניו אלא במשנה אחת"²⁴, ואפילו כשלומד עמו בענין "זוהמא ליסטרון"²⁴ (כף גדולה שמסלקין בו זוהם הקדירה והקלחת לצדדין²⁵) הוא גם כן נקרא רבי שלו, וצריכה להיות אצלו ענווה על-דרך ענותנותו של משה רבינו.

ומלבד זאת, הרי באם אין לו רבי – לא יכולה להיות לו שייכות עם השכינה!

וענין זה נוגע לכאו"א, עד שרש"י מכניס זאת בפירושו ב"פשוטו של מקרא", ולומדים את זה אפילו עם ילד בחדר.

(משיחת ש"פ שמיני ה'תשכ"ו – בלתי מוגה)

(21) "להעיר גם מתניא פ"ב" (הע' 31 בלקו"ש שם). (24) ב"מ לג, א. וראה אבות פ"ו, ג.

(22) ראה סה"ש תורת שלום ע' 158. (25) פרש"י ב"מ שם. וראה סה"ש תשמ"ו (שי"ל ע"י

ועד הנחות הת') ח"ג ע' 856 ואילך. (23) אבות שבהע' 12.

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי